

[Honoré.]

end er, bør man ved en lejlighed som denne drage nogle hovedlinjer frem. EF er blevet til under aktivt lederskab af de kristelige demokratiske partier i Europa i samarbejde med socialdemokratierne. EF er et brud på den tragiske nationalistiske politik, der førte til de to europæiske broderkrige i dette århundrede. Kristeligt folkeparti ønsker at bygge videre på den vesteuropæiske forsøgnings- og samarbejds politik, som de kristelige demokratiske partier i de seks første medlemslande identificerer sig med.

For en mere almen betragtning kan de vesteuropæiske lande gennem EF-samarbejdet sikre sig en større selvstændighed i forhold til supermagterne USA og Sovjet samt til oliemagterne, for ikke at tale om Japan og den japanske udfordring. Jo mere Vesteuropa er økonomisk og politisk splittet, jo svagere står vi over for supermagterne. Hvis de vesteuropæiske lande derimod står sammen, så kan vi forblive herre i vort eget hus. Vesteuropa skal styres fra Vesteuropa og af vesteuropæere, ikke dirigeres af USA, Sovjet eller af olieproducenter. Nationale løsninger slår ikke til over for supermagterne og da slet ikke nationale løsninger for små landes vedkommende. Et fælles vesteuropæisk økonomisk og politisk system kan hjælpe os til at forblive herrer i vor egen verdensdel.

Et overnationalt fællesskab mellem de små og mellemstore stater i Vesteuropa er simpelt hen en betingelse for vor verdensdels overlevelse som en selvstændig verdensdel i forhold til supermagterne. Derfor er det et forældet og indholdsløst argument imod EF, at medlemslandene dér afgiver noget af deres selvstændighed. Hvis vi nemlig ikke afgiver nogen selvstændighed til et vesteuropæisk fællesskab, så vil vi før eller siden miste den til supermagterne. Fuld national selvstændighed er ikke blot urealistisk, kravet om national fuld selvstændighed betyder i praksis, det ved vi fra historien, en kortsynet national egoisme, hvor man handler ud fra reglen om, at enhver er sig selv nærmest.

Når valget står mellem et delt og derfor fjernstyret Vesteuropa eller et samarbejdende og selvstyrende Vesteuropa, så vælger kristeligt folkeparti den vesteuropæiske selvstændighed. De europæiske samlingsbe-

stræbelser har siden 2. verdenskrig været opmuntret af USA. Men selv om vi skylder USA meget og fortsat vil gøre det, må Vesteuropa stille imod at blive en mere selvstændig og ligeberettiget partner i forholdet til USA. EF er et middel hertil. De vesteuropæiske samlingsbestræbelser har derimod siden 2. verdenskrig haft en stædig modstander i Sovjetunionen. Jo mere de vesteuropæiske stater stod splittet, jo mere magt kunne Sovjet udøve, jævnfør udtrykket: del og hersk.

EF-modstanderne må betænke, at hvis vi ikke havde et vesteuropæisk samarbejde støttet af USA, så ville Sovjetunionen i dag øve langt større indflydelse på Vesteuropa. Hvis dette samarbejde ødelægges, får vi i første omgang finske tilstande med sovjetisk indflydelse på indenrigs- og udenrigspolitik. EF-modstanderne gør derfor den sovjetiske udenrigspolitik en værdifuld tjeneste.

Selv om det økonomiske resultat har været mere end tilfredsstillende for Danmark, er resultaterne for EF som helhed i 1973 mere blandede. Til trods for visse samarbejdsfremskridt og betydningsfulde erklæringer lever den nationale egoisme videre i bedste velgående i den praktiske politik. Storbritannien, Frankrig og Italien synes især at være enige om at malke Vesttyskland mest muligt, bl. a. gennem en stor regionalfond. På det økonomiske område er Frankrig midlertidigt trådt ud af det tætte samarbejde. I oliespørgsmål søger en række EF-lande foreløbig at sikre deres egne forsyninger.

Nu skal man på den anden side være varsom med at udråbe de sidste måneders valuta- og energipolitik som et bevis på, at EF-samarbejdet er blokeret. Frankrig har givet udtryk for, at det i løbet af dette år ønsker at genoptage det monetære samarbejde, og at det fastholder den økonomiske og monetære union som mål. Og at enhver nation i Europa eller i hvert fald nogle EF-lande søger at sikre deres egne olieleverancer, hænger jo sammen med, at det energipolitiske samarbejde i EF endnu ikke var drevet tilstrækkelig langt frem, da krisen kom. Det er muligt, at tosidede aftaler med olieproducenter kan bane vej for en samlet EF-aftale med de arabiske leverandører, der kan gøre os mindre afhængige af de store amerikanske olieselskaber. EF har været